

Td. et Overskud af 20,000 Kr., altsaa mere end 1 Kr. pr. Tønde. Jeg siger ikke dette for at rette nogen Anke mod Jydsk Andels-Foderstofforretnings Prisfastsættelser. Saaledes som denne Forretning har udviklet sig og virker, vil det vistnok være nødvendigt for den i alt væsentligt at følge den Prisfastsættelsestaktik, den fører, men man skal, naar man nævner disse Tal, have i Erindring, at der paa dem ligger et meget betydeligt Overskud, i Aar et overordentlig stort Overskud, som vil komme Andelshaverne, Modtagerne, til gode ved senere Tilbagebetaling. Det er jo Andelsvæsenets Princip, dets for Forbrugerne fordelagtige Princip, men i det Øjeblik, man har dette Princip, maa man erindre det, naar man skal bruge dette Forhold overfor et andet og saa vigtigt Forhold som Brødprisen Fastsættelse her i Landet. Naar der nu er truffet den Aftale, at de store Andelsforetagender og Købmændene i Fællesskab skal overtage disse Beholdninger, som eventuelt vil kunne blive frigivet i England, naar de sammen skal fastsætte Priserne herpaa, og naar de derigennem vil faa, som jeg haaber, Mulighed for i alt Fald en Paavirkning paa Priserne paa andre Foderstoffer end just Majs, vil jeg haabe, at de da vil have for Øje, at det gælder under de nuværende Forhold ikke om at give et betydeligt Overskud senere til Modtageren, men om at kunne give Modtageren Majs til den for Øjeblikket billigt mulige Pris. Jeg haaber, at de under Iagttagelse af alt, hvad deres store Forretning kræver af Forsigtighed og kloge Dispositioner, vil tage dette Hensyn i videst Omfang, og jeg føler mig efter de Forhandlinger, vi har ført med dem, overbevist om, at de ogsaa vil gøre det. Jeg tilføjer, at Overenskomsten ogsaa gaar ud paa, at den almindelige Handels Fastsættelse af Foderstofpriserne ogsaa strækker sig ud i de yderste Egne af Detailhandelen, saaledes at man ikke der vil finde predte højere Priser.

Men selv om Ombytningen af Rug med Majs skulde give et Tab, kan dette ikke være afgørende for Brødspørgsmaalet. Dette vil være et for Landbruget uguntigt Moment blandt de mange Momenter, der for Tiden bestemmer Landbrugets økonomiske Forhold, og hvoraf nogle ikke er gunstige. Hvilken Betydning har dette spørgsmål økonomisk? Paa de 79,000 Ejendomme, hvorpaa der i sin Tid skete en Optælling, var der i Behold 1,024,000 dr. Rug. Det er gennemsnitlig paa hver

Ejendom 13 Tdr. Hvis fire af disse Tønder regnes til Ejendommens Beboeres eget Forbrug, er der 9 til Salg. Det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) mener, at det har rejst en Storm af Uvillie, at Maksimalprisen og Vurderingsprisen ikke blev den, han ønskede, som var 2 Kr. 50 Ø. over den fastsatte. Det andrager en Forskel af 22 Kr. 50 Ø. for den gennemsnitlige Rugbeholdning paa hver Ejendom. Jeg skal nævne, at der maaske gennemsnitlig er solgt en Hest pr. Ejendom til høje Priser, der har givet en Fortjeneste, som langt overstiger dette Tab. Jeg siger derfor, at Majsens Ombytning med Rug med Tab er, naar man ser paa Spørgsmaalet i al Almindelighed, et uheldigt Moment blandt de mange Momenter, der bestemmer Landbrugets Forhold, og hvoraf nogle ikke er ugunstige. Jeg siger ikke, og jeg tror ikke, at Landbruget har glimrende Tider, men jeg siger, at Tiderne hidtil har været overraskende gode for det store Landbrug og relativt ikke ugunstige for det mellemstore. Det er muligt, at alting kan vende sig, ingen kender Forholdene, saaledes som de vil blive, men jeg siger, at hvis denne Tid, som vi nu har gennemgaaet, har ramt mange her i Landet, har den haardest ramt Arbejderklassen i By og paa Land, der har mindre Arbejde og højere Priser at betale. Den har haardt ramt alle lavt lønnede Funktionærer, der har højere Priser at betale, den har haardt ramt det lille Landbrug, der har mindst at staa imod med, men haardt ramt kan man endnu ikke sige, at det store eller det mellemstore Landbrug er. Jeg tror derfor, at jeg hos alle retsindige, rettænkende Landmænd vil kunne finde Tilslutning til følgende Opfattelse. Vi er et Land, der først og fremmest producerer Levnedsmidler, og vi tjener som Forraadskammer for mange andre her i Verden. Mange kommer og henter deres Levnedsmidler hos os. De, der kommer ude fra, maa jo ogsaa betale derfor. Vi gør alt, hvad der er menneskeligt muligt for at opretholde denne Forsyning af andres Forraad til Gavn for os selv, thi det er ikke blot Landbruget, men hele Landets Velfærd, der afhænger deraf. Derfor maa vi ogsaa betale de Priser, som Udlandet og alle de nuværende Værdiforhold bestemmer for vort Smør, vort Flæsk og vore Æg. Er det da samfundsmæssigt ubilligt, at Brødet skal Landbruget give os til overkommelig Pris? Jeg siger ikke mere end overkommelig, thi Brødprisen er steget fra